

את כל הסכום המוקצב הוציאנו על תשולם לפועלים והצלחנו לסקל חלקה אחת בלבד, בת שישה דונם, חלקת ה"כיתף" שלנו. הקובלן הערבי סייל 100 דונם **תמורת** אותו סכום.

בין אדמות מטולה היה שטח מרוכז, מרוחק, שטח של כשמונה מאות דונם אדמת עידית, כחמשה ק"מ מן המושבה. השטח נקרא חמארה.⁵⁷ שטח זה נזב על ידי האיכרים בגל המרחק מהמושבה. החלטנו בקבוצת הצעירים החדשניים לעבד את האדמה הזאת. לשם כך יצאו ייחד, כל אחד קבוע לו שטח לעיבוד כראות עיניו. מהר מאוד נוכחנו לדעת, שלא לחינם התקשו האיכרים הוותיקים לעבד את השטח. הייצאה לזרעה הייתה כרוכה ברכיבה למרחק חמישה קילומטר, כשהמחרשה נגררת מאחור, וشك הזרעים על גב הסוס. וכך בחרזה.

הkowski העיקרי היה בהובלת התבואה הקוצרה על גבי העגלה לגורון, כשההדרך אינה מהמשופרות ורובה במעלה ההר. למורת המרחק והkowski עובדה חמארה על ידינו ממש שתי עונות זרעה, עד שנמסרה לאנשי "השומר", ראשוני כפר גלעד.